ב"ה

"אויף מיינע פלייצעס"

סיפורי שליחות
מסופרים ע"י צעירי השלוחים

תשורה
מבאנקעט כינוס השלוחים העולמי
בישיבת תות"ל אנטווערפען
ה'תשפ"ז

הערות ניתן לשלוח למערכת

nelcho770@gmail.com

ב״ה

פתח דבר

תלמידי התמימים, צעירי השלוחים,
שלום וברכה!

ימי כינוס השלוחים היו אצל הרבי כימי יום טוב. ימים שבהם השלוחים, שמוסרים את חייהם למען הרבי, שבים מכל קצווי תבל אל אביהם.

ועד כמה יקרים השלוחים בעיני הרבי, אפשר לראות ממה שהרבי השיב לשליח ר׳ בערל בוימגארטן ע״ה, השליח בארגנטינה, שרצה לנסוע לראש השנה כדי לזכות לשמוע את התקיעות אצל הרבי. ר׳ בערל כתב לרבי שמעולם לא החמיץ את התקיעות אצלו, וביקש רשות להגיע גם באותה שנה, בהבטיחו לשוב לארגנטינה מיד לאחר קבלת ״כוס של ברכה״. הרבי השיב שבשעה שהוא תוקע בשופר הוא חושב על השלוחים יותר מאשר על אלו שנדחקים סביב הבימה...

ואם תמים הוא בנו של הרבי, וכפי שאמר הרבי לתמימים בערב יום הכיפורים תשי״ב: ״איר לערנט דאך אין דעם רבי׳נס ישיבה, זייט איר דאך דעם רבי׳נס קינדער״ [=אתם הרי לומדים בישיבה של הרבי, ולכן אתם הרי בניו של הרבי]. על אחת כמה וכמה צעירי השלוחים, בניהם של אלו שמסרו את חייהם לשליחותו.

וכמו מה שהרבי השיב לשליח ר׳ ניסן פינסון ע״ה, שפעל בתוניס. כאשר ביקשו בניו ללמוד בישיבת תומכי תמימים בברינוא, הרבי לא הסכים לכך, כדי שימשיכו ללמוד במוסדות חב״ד בתוניס וישמשו דוגמה לשאר ילדי הקהילה. וכששאל ר׳ ניסן מה יהיה עם חינוך ילדיו, השיב הרבי: ״דער חינוך פון דיינע קינדער איז אויף מיינע פלייצעס״ [=החינוך של ילדיך הוא על כתפיי].

השליח ר׳ לייבל רסקין ע״ה נהג להביא עמו בכל נסיעה לרבי אחד מילדיו. בחודש תשרי תשכ״ז הביא עמו את בנו יצחק. במהלך התוועדות, כשהחסידים העבירו את הילד מעל ראשיהם כדי שיוכל להגיע אל אביו, נפלה אחת מנעליו. הילד פרץ בבכי, והרבי הבחין בכך והביט לעברו. כעבור כמה ימים, כשהילד נכנס ליחידות עם משפחתו, שאל אותו הרבי אם כבר מצא את נעלו. בתוך כל ענייני החג והציבור, הרבי זכר גם את הדאגה הקטנה של ילד השליח.

גם בעת עריכת ״ספר השלוחים״ ביקש הרבי שייכללו בו תמונות כל משפחות השלוחים, אנשים נשים וטף, ואפילו הילדים הקטנים ביותר. במענה בכתב ידו על הכנת הספר הדגיש הרבי: ״כולל התמונות דכל המשפחה שי׳ יחד״. ובשיחת שבת פרשת תולדות תנש״א הסביר הרבי: ״וויל דורך זען זייערע בילדער אין דעם ספר וועט דאס זיי מעורר זיין צו גיין בדרך אביהם ואמם, און ווערן שלוחים בפועל״ [=כי על ידי ראיית תמונותיהם בספר, הדבר יעורר אותם ללכת בדרכי אביהם ואמם ולהיות שלוחים בפועל].

בתקופה שקדמה לכ״ז אדר א׳ תשנ״ב סידר הרבי את שולחנו ופינה ממנו ספרים וחפצים רבים, אולם שלושת כרכי ״ספר השלוחים״ נותרו על השולחן. כפי שסיפר המזכיר ר׳ יודל שי׳ קרינסקי, גם בחודשים שלאחר כ״ז אדר, בשעות הלילה המאוחרות, היה הרבי מעיין בכרכים אלו ומתבונן בתמונות משפחות השלוחים ומוסדותיהם.

ובזה ייחודו של כינוס השלוחים בישיבת תות״ל אנטווערפען, שבה לומדים יחד בני שלוחים ממדינות רבות ברחבי העולם, הממשיכים בדרכי אבותיהם ומתכוננים אף הם לצאת לשליחות. לרגל כינוס מיוחד זה הננו מתכבדים להגיש בפני התמימים ומשתתפי הכינוס תשורה זו, ובה סיפורים מחיי השליחות, כפי שהם מסופרים מפי צעירי השלוחים, תלמידי הישיבה, רובם בפרסום ראשון.

וגם עתה, כמו לפני ג׳ תמוז, הרבי רואה את עבודת השלוחים, ובוודאי שיש לו נחת רוח שאין לשער מכך, ובפרט בראותו את ילדי השלוחים הולכים בדרכי אבותיהם, ושברור להם שגם הם עתידים להיות חלק מצבא זה, ולפעול למילוי רצון כ״ק אדמו״ר.

ונסיים בדברי הרבי בשיחת פתיחת כינוס השלוחים העולמי תשנ״ב:
״די איינציקע זאַך וואָס איז איצטער געבליבן אין דער עבודת השליחות, איז: צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממש״ [=הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות הוא לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש].

ונזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה וכ״ק אדמו״ר בראשנו.

התלמידים השלוחים

ליל בדר״ח כסלו תשפ״ז
ישיבת תות״ל אנטווערפען, בלגיה

תוכן עניינים

3 הנחות תפילין או 150 דולר? 6

הת׳ מנחם מענדל שי׳ פיקרסקי

תפילין בכל יום 7

הת׳ יא״ל שי׳ שיש

פירות השליחות 8

הת׳ נחום שי׳ טרבניק

איך נשמה אחת מעוררת נשמה אחרת 9

הת׳ לוי יצחק שי׳ מרגי

הרבי לא נשאר בעל חוב 12

הת׳ מענדל שי׳ טייכטל

איך הגיע המיליארדר לקמפוס היהודי? 14

הנ״ל

משמירת שבת לבית נאמן בישראל..... 15

הת׳ שמואל שי׳ אלטאבי

התוצאה של שיעור לאדם אחד..... 18

הת׳ שלום שי׳ קמיסר

נס של הרגע האחרון 19

הת׳ אלחנן שי׳ פעווזנער

מיכלא דמהימנותא 21

הת׳ שנ״ז שי׳ רייכמאן

הוספה:

גם בפינה רחוקה הרבי רואה! 22

3 הנחות תפילין או 150 דולר?

הת׳ מנחם מענדל שי׳ פיקרסקי
רובע הפלעצל, פאריז, צרפת

אבא שלי נסע לשמחה משפחתית בניו יורק, ועשה תחנת ביניים במיאמי שבפלורידה. הוא היה אמור להגיע לקראון הייטס זמן קצר לפני החופה, אך בגלל בעיות במזג האוויר היו עיכובים רבים בטיסה, והיה חשש שיפספס את החופה. אבא שלי חשב לעצמו: "למה יש עיכוב? כנראה הקדוש ברוך הוא רוצה שאהיה כאן!" לכן החליט לנצל את הזמן למבצעים. הוא התחיל להסתובב בין האנשים, לשאול אותם אם הם יהודים ואם הניחו תפילין וכו׳.

במהלך הסיבוב הגיע לספסל שעליו ישבו שלושה נערים בני 13, 14 ו-15, ואביהם ישב לידם. אבא שלי שאל את הנערים אם הם יהודים, אך הם היו עסוקים בטלפונים ולא ענו לו. אביהם השיב במקומם שהם יהודים, וסיפר שלפני כמה ימים חגגו את בר המצווה של הצעיר מביניהם. הם היו אמורים לנסוע לארץ הקודש, אך בגלל תקלות לא הצליחו, ולכן החליטו לנסוע במקום זאת לנופש במיאמי, ומשם לחזור לביתם בניו יורק. אבא שלי שאל את האב אם בנו כבר הניח תפילין, והוא ענה שתכננו לעשות זאת, אך בסופו של דבר הדבר לא יצא לפועל.

מכיוון שהנערים עדיין התעלמו מאבא שלי, הוא הוציא שטר של 50 דולר, ומיד הנער הצעיר הפסיק להתעסק בטלפון והתחיל להתייחס אליו. אבא שלי הניח לו תפילין, וזו הייתה הפעם הראשונה בחייו שהניח תפילין, "קרקפתא". לאחר מכן התברר שגם שני הנערים האחרים מעולם לא הניחו תפילין. אבא שלי הוציא לכל אחד מהם שטר של 50 דולר, הניח גם להם תפילין ונתן להם את הכסף, והסתבר שגם הם היו "קרקפתא". אביהם אמר בחיוך: "אני יכול להניח בחינם..." ואבא שלי הניח תפילין גם לו. יהודי שישב בקרבת מקום וראה את כל המתרחש פנה לאבא שלי ואמר: "כל הכבוד על מה שאתם עושים", ונתן לו 100 דולר.

אבא שלי רצה להראות לנערים שבסופו של דבר הוא דווקא הרוויח מהסיפור, שכן למרות שהוציא 150 דולר, הוא זכה להניח תפילין לשלושה יהודים בפעם הראשונה בחייהם. הוא התחיל להסביר להם את החשיבות של הנחת תפילין, אך הנערים קצת גיחכו. ובדיוק באמצע ההסבר, קיבל לפתע הודעה על תרומה של 770 דולר לשליחות, שהתקבלה דרך PayPal! הוא הראה את ההודעה לנערים, והם נדהמו. כך הם הבינו שהנחת תפילין לשלושה יהודים שווה הרבה יותר מ-150 דולר...

תפילין בכל יום

הת׳ ישראל אריה לייב שי׳ **שיש**
נואסי לע סעק, צרפת

כשהייתי בכיתה ז׳, עוד לפני הבר מצוה שלי, הלכתי עם אחי מענדל בפעם הראשונה לרוט שלי של מבצעים בקניון. מכיוון שזו הייתה הפעם הראשונה שהלכתי לשם, הלכנו יחד לחפש בעלי חנויות יהודים.

נכנסתי לאחת החנויות ופגשתי שם יהודי ישראלי בשם אבי. שאלתי אותו אם הוא כבר הניח תפילין באותו יום, והוא ענה שלא. בעקבות זאת, אחי מענדל הניח לו תפילין. לאחר מכן המשכתי להגיע לאותו קניון למבצעים, ובכל פעם שהייתי פוגש את אבי, הוא היה אומר לי שהוא מניח תפילין בכל יום.

בשנה שעברה, כשהייתי בכיתה ח׳, כבר הלכתי למבצעים לבד, מכיוון שאחי היה בישיבה. באחת הפעמים פגשתי שוב את אבי, נתתי לו את ״שיחת השבוע״ והתחלנו לדבר. תוך כדי השיחה הוא סיפר לי מדוע הוא מניח תפילין בכל יום.

הוא סיפר שעוד לפני שהגענו אליו בפעם הראשונה, בתו התקשתה ללדת. באותה תקופה הוא חשב שהוא צריך לעשות משהו, ולכן התחיל להניח תפילין בכל יום. כמה חודשים לאחר מכן נולד לו נכד, ובאותה שיחה הוא סיפר לי שבדיוק באותו יום מתקיים פדיון הבן של נכדו.

פירות השליחות

הת׳ נחום שי׳ טרבניק
אולם, גרמניה

באחת הפעמים הגיעה לבית הכנסת משלחת של יהודים מרוסיה, שהיו בביקור בגרמניה. בין חברי המשלחת היה יהודי מבוגר, שניגש לאבא שלי ושאל אותו לשמו. אבא שלי השיב ששמו טרבניק. כששמע זאת האיש, הוא הופתע מאוד ואמר: ״אני מכיר שני טרבניק, שמעון ונחום, שהיו רבנים ברוסיה. יש לך קשר אליהם?״ ״כן״, ענה לו אבא שלי, ״זה סבא רבא שלי!״

האיש התרגש מאוד, חיבק את אבא שלי ודמעות זלגו מעיניו. הוא סיפר שבקהילה שלהם היה ראש קהילה שלימד את כל בני הקהילה יהדות. אותו ראש קהילה נהג לספר להם שאת כל ידיעותיו ביהדות למד מרב צעיר ברוסיה, שהיה הסבא רבא של אבא שלי. האיש המשיך וסיפר על ההשפעה הגדולה שהייתה לאותו רב על הקהילה שלהם. בזכות הדברים שלימד את ראש הקהילה, זכו קהילה שלמה ודורות של יהודים ללמוד יהדות.

המפגש הזה התרחש בתקופה שבה ההורים שלי, שפעלו כשלוחים, הרגישו שהם עובדים ומשקיעים רבות בשליחות, אך אינם רואים תוצאות של ממש. הסיפור ששמעו מאותו יהודי היה עבורם חיזוק מיוחד. הם חשבו על כך שהסבא רבא, הרב טרבניק, מעולם לא שמע על אותה קהילה, ואפילו לא ידע על ההשפעה הגדולה שהייתה לפעולותיו על דורות של יהודים. מכך הם למדו שלא תמיד אפשר לראות את התוצאות של הפעולות שעושים בשליחות. לפעמים אדם פועל ומשקיע, ואינו יודע כלל מה יצא מכך בהמשך. התפקיד של השליח הוא להמשיך ולעשות את שליחותו, גם כשלא רואים את התוצאות מיד. כמו כשחורשים וזורעים, בסופו של דבר הדברים צומחים, גם אם לא תמיד יודעים או שומעים על כך. ולפעמים זוכים, כמו במקרה הזה, לשמוע לאחר שנים על ההשפעה של אותן פעולות.

איך נשמה אחת
מעוררת נשמה אחרת

הת׳ לוי יצחק שי׳ מרגי
רובע 14, פאריז, צרפת

באחת השנים, לקראת ג׳ תמוז, אבא שלי לא היה יכול לנסוע לרבי, מכיוון שאמא שלי הייתה אמורה ללדת. למרות שהיה לו קשה לוותר על הנסיעה, הוא ידע שעליו להישאר בפאריז. באחד הימים התקשר אליו בחור צעיר מהקהילה, שרצה להתייעץ איתו בכמה עניינים. במהלך השיחה סיפר הבחור שהוא עומד לנסוע בקרוב לניו יורק, ואבא שלי ביקש ממנו לקחת איתו מכתב ולהניח אותו באוהל הק׳. זו הייתה הפעם הראשונה בחייו של הבחור אצל הרבי, וכשחזר הרגיש שמשהו השתנה אצלו. כפי שהוא עצמו סיפר: ״אני לא יכול להסביר מה הרגשתי שם... אבל דבר אחד אני יודע: לא חזרתי אותו בן אדם״. זמן קצר לאחר מכן, אותו בחור זכה להיכנס בבריתו של אברהם אבינו...

כעבור זמן מה, שליח ביקש מאבא שלי ללכת לקבוע מזוזות בבית של משפחה יהודית. במהלך הביקור הכיר אבא את ז׳אן, יהודי בן 57, שהוריו היו ניצולי שואה. המשפחה עברה דברים קשים שהשאירו חותם עמוק, והקשר של ז׳אן עם היהדות היה מורכב. ואז, התברר שאמא שלי מכירה את אשתו של ז׳אן כבר ארבע עשרה שנה, אך ז׳אן עצמו שמר על מרחק מסוים מענייני תורה ומצוות. במהלך השיחה סיפר ז׳אן שמעולם לא עבר ברית מילה. אבא שלי שוחח איתו על חשיבות המצווה, אבל באותו שלב ז׳אן עדיין לא היה מוכן לכך, ואבא שלי לא לחץ עליו.

ואז הגיע השבעה באוקטובר. האירועים הקשים של אותו יום עוררו אצל ז׳אן מחשבות על זהותו היהודית, על שייכותו לעם ישראל ועל מה שהוא רוצה להעביר לילדיו. כפי שהוא עצמו סיפר: ״הרגשתי שאני כבר לא יכול להישאר רק צופה מהצד״. יום אחד התקשר לאבא שלי ואמר לו: ״אני רוצה לעשות ברית מילה״...

וכך, בגיל 57, זכה ז׳אן להיכנס בבריתו של אברהם אבינו, וקיבל את שמו היהודי החדש: דוד. באותו יום הוא גם קיים מצוות פדיון הבן עבור עצמו ועבור בנו. אחרי שנים של ריחוק, החליט ז׳אן להתחבר מחדש ליהדות. אבל התברר שההתעוררות שלו עומדת להשפיע גם על יהודי נוסף...

בעיר מון־דה־מרסן שבדרום־מערב צרפת, במרחק מאות קילומטרים מפאריז, מתגוררת משפחה יהודית שכמעט לא היה לה קשר עם קהילה יהודית. כפי שסיפרה אם המשפחה: "האמת היא שאנחנו גרים ממש בסוף העולם. לא היינו קשורים לשום קהילה, וכמעט שלא הכרנו אף אחד".

באחד הימים, זמן קצר לפני חג יהודי, הגיעו לבית המשפחה כמה בחורים במסגרת מבצעים, והביאו להם את צורכי החג: נרות, חלות, יין ועוד. האם התרגשה מאוד מהביקור, וסיפרה שהחום והחיוך של הבחורים נשארו בזיכרונה. בהמשך הגיע לבקר אותם השליח מפאו, הרב מענדי שי' מטוסוב. במהלך השיחה סיפרה לו האם שבנה, ג'יימס, עבר לאחרונה להתגורר ברובע ה־14 בפאריז, ושהוא מעוניין להכיר יותר את היהדות. הרב מטוסוב יצר קשר עם אבא שלי, וכעבור כמה ימים הגיע ג'יימס לבית חב"ד שלנו.

ג'יימס, יהודי בן 30, מעולם לא חגג בר מצווה ולא עבר ברית מילה. אבא שלי הציע לו להניח תפילין, וכך זכה לקיים את המצווה בפעם הראשונה בחייו. האנשים שהיו בבית חב"ד באותו רגע התחילו לשיר ולרקוד סביבו. ג'יימס סיפר אחר כך: "מיד הרגשתי שמקבלים אותי. כאילו שתמיד היה לי כאן מקום".

אבא הזמין את ג'יימס להגיע לשבת, ובדיוק באותה שבת נערכה בבית חב"ד התוועדות לרגל ברית המילה של ז'אן, שנקרא כעת דוד. ג'יימס ישב סביב השולחן ושמע את סיפורו של דוד, שהחליט בגיל 57 לעבור ברית מילה. אבא הבחין שהסיפור נוגע לליבו, אך לא דיבר איתו על כך. בשבת שלאחר מכן ג'יימס חזר שוב, ואבא מזג לו לחיים, אך גם הפעם לא העלה את נושא הברית. רק בשבוע השלישי, לאחר שכבר נוצר ביניהם קשר, אבא שוחח איתו על חשיבות מצוות ברית מילה, ושאל אם יהיה מוכן לקיים אותה בחודש מרץ.

באחד במרץ התקשר אליו אבא, וג'יימס השיב: "אני מוכן". וכך זכה ג'יימס להיכנס בבריתו של אברהם אבינו, וקיבל את השם היהודי יצחק. אמו נכחה בברית והתרגשה עד דמעות. היא אמרה: "בחיים לא הייתי מדמיינת שאזכה לחוות רגע כזה". כל זה התחיל מביקור של כמה בחורים בבית משפחה יהודית במרחק מאות קילומטרים מפאריז, המשיך בקשר עם השליח מפאו, והוביל את ג'יימס לבית חב"ד שלנו, שם שמע את סיפורו של דוד והחליט בעצמו לקיים את המצווה.

אבל השרשרת לא הסתיימה כאן. בשבת שלאחר הברית הגיע יצחק שוב לבית חב"ד, והפעם נערכה התוועדות לכבוד ברית המילה שלו. באותה תקופה הייתה בקהילה שלנו משפחה שבמשך כשישה חודשים התחילה

להתקרב לבית חב"ד. האישה והילדים היו מגיעים לבית הכנסת, אך הבעל, אלכסיי, מעולם לא הגיע. דווקא באותה שבת שבה נערכה ההתוועדות לכבוד יצחק, הגיע אלכסיי לראשונה לבית הכנסת.

אלכסיי, יהודי בן 52, התיישב סביב שולחן ההתוועדות. אבא הבחין שגם הוא עדיין לא עבר ברית מילה, אך לא אמר לו דבר. במהלך ההתוועדות שמע אלכסיי את סיפוריהם של דוד ויצחק, וכיצד הברית של דוד עוררה את יצחק לקיים את המצווה. רק בסיום ההתוועדות ניגש אליו אבא שלי ואמר: "דוד עשה ברית מילה... וזה נתן השראה ליצחק. יצחק עשה ברית מילה... ועכשיו אתה כאן!". אחר כך הוסיף: "עם יצחק זה לקח שלושה חודשים. אנחנו עכשיו בסוף מרץ... אז אולי בחודש יוני נעשה גם לך ברית מילה?"

אלכסיי הסכים. אשתו התקשתה להאמין, לאחר שבמשך שנים דיברו על הנושא ללא הצלחה. בתחילה תוכננה הברית לחודש יוני, אך בעקבות עומס בעבודה היא נדחתה בחודש. בחודש יולי של השנה שעברה זכה גם אלכסיי להיכנס בבריתו של אברהם אבינו, וקיבל את שמו היהודי: אליעזר.

דוד, יצחק ואליעזר. שלושה יהודים, שכל אחד מהם הגיע מרקע שונה, ובכל זאת סיפורו של האחד הוביל להתעוררותו של השני. דוד לא ידע שסיפורו יעורר את יצחק, ויצחק לא ידע שהברית שלו תשפיע על אליעזר. וכל זה התחיל מפעולות של שליחות שנראו פשוטות: שיחה עם יהודי, קביעת מזוזה, ביקור במסגרת מבצעים והזמנה להתוועדות...

הרבי לא נשאר בעל חוב

הת׳ מענדל שי׳ טייכטל
ברלין, גרמניה

בראשית שנות השליחות בברלין התקיים אירוע גדול למען ישראל, שנמשך יומיים. אבא שלי הגיע למקום עם תפילין ועמד שם מתשע בבוקר עד שש בערב, אך במשך כל היום לא הצליח להניח תפילין אפילו ליהודי אחד. לקראת סיום האירוע פנה לאחד המשתתפים והציע לו להניח תפילין, אך הלה סירב והוסיף: ״כאן זה לא ברוקלין, כאן זה ברלין!״...

אבא שלי חזר הביתה מאוכזב מאוד, אך ידע שעשה את מה שהרבי רוצה, ולמחרת חזר למקום עם התפילין. שוב עמד שם כמעט יום שלם, עד שלקראת הסיום ניגש אליו יהודי אחד והסכים להניח תפילין. אבא שלי הציע לו להיפגש גם למחרת, כדי שיוכל להניח תפילין יום נוסף. במהלך הפגישה סיפר לו שהוא מתכנן לערוך סדר פסח, הסביר כמה יעלה הסדר ושאל אם יוכל להשתתף ברבע או במחצית מהסכום. להפתעתו, השיב היהודי: ״אני אשלם את הכול!״ מאותה פגישה נוצר ביניהם קשר קרוב, והיהודי הפך לתומך חשוב בפעילות חב״ד.

כעבור כמה שנים, בעת בניית בית חב״ד, נוצר מחסור כספי גדול, עד שעלתה האפשרות לדחות את בניית המקווה. אבא שלי כתב לרבי.

לאחרי זה ראה מכתב של הרבי בו כתוב (תוכן): ״נבהלתי לשמוע שמתכננים לאחר את בניית המקווה בגלל מחסור כספי״.

באותה תקופה התקשר אליו אותו יהודי ובישר לו בשורה קשה: הרופאים גילו אצלו גידול בראש, ולדבריהם נותרו לו כחודשיים לחיות. אבא שלי הציע לו לנסוע לאוהל הק׳. בתחילה אשתו התנגדה, מחשש לבזבז זמן יקר מהמעט שנותר לו, אך לבסוף הסכימה.

בדרך לאוהל אמר לו אבא שלי: ״אם אתה רוצה שהרבי יסייע לך, גם אתה צריך לסייע לרבי״. היהודי שאל במה יוכל לעזור, ואבא שלי סיפר לו על הצורך הדחוף בסיוע לבניית המקווה. היהודי הבטיח לעזור, וכך הגיע לאוהל כשהוא מבקש ברכה לרפואתו, ואבא שלי ביקש ברכה להצלחת בניית המקווה.

כשחזר לברלין ניגש היהודי לבית הרפואה לבדיקה נוספת, ולמרבה ההפתעה הגידול לא נמצא. הוא נבדק שוב ושוב, בחמישה בתי רפואה שונים, ובכולם לא נמצא עוד הגידול.

לימים, בחנוכת בית חב״ד, עמד אותו יהודי מול המשתתפים ואמר: ״אני לא הייתי צריך להיות פה, והמקווה הזה לא היה צריך להיות פה״.

ואכן, לפי תחזית הרופאים נותרו לו אז חודשיים בלבד לחיות. בפועל, הוא חי עוד שש עשרה שנה. כשעושים את מה שהרבי רוצה, הרבי לא נשאר בעל חוב.

איך הגיע המיליארדר לקמפוס היהודי?

הנ"ל

כשהחלו לבנות את הקמפוס היהודי בברלין, היה מחסור גדול בכסף. אבא שלי ניסה להשיג תמיכה ממשרד התרבות, אך הפגישה שנקבעה עם השר בוטלה, ובמקומו נפגש עם סגנו. הסגן הסביר שכל התקציב כבר חולק, אך תוך כדי השיחה שאל אם מתוכננים עצים בקמפוס. כששמע שכן, הפנה אותו לקרן מיוחדת המעניקה תמיכה לפרויקטים הכוללים נטיעת עצים.

הקרן חילקה מענקים של עד 25 אלף יורו. אבא שלי הכין מצגת והוזמן להציג את הפרויקט בפני ועדה, בכנס גדול בהשתתפות מאות אנשים. אלא שדווקא ברגע שעלה לבמה, אירע דבר בלתי צפוי: אישה ניגשה אליו והושיטה את ידה ללחיצה.

אבא שלי ניסה להסביר לה בנימוס שעל פי ההלכה אינו לוחץ יד לנשים, אבל היא לא הבינה. חצי דקה עברה, אחריה דקה, ואחריה עוד דקה. היא עדיין עומדת מולו עם יד מושטת, וכל המצלמות מכוונות אליהם...

אבא שלי כבר היה בטוח שאחרי תקרית כזאת אין שום סיכוי לקבל את המענק. ובכל זאת, הוא הציג את התוכנית וחזר לברלין.

כעבור זמן קצר הגיעה הודעה מהקרן: הוחלט להעניק לפרויקט 50 אלף יורו, פי שניים מהסכום המרבי!

אבא שלי החליט לנצל את ההזדמנות וביקש להיפגש עם מייסד הקרן, אלכסנדר אוטו, מעשירי גרמניה. בפגישה הציע לקרוא אולם בקמפוס על שמו, תמורת תרומה של 300 אלף יורו. אוטו השיב שכבר יש מאות אולמות הנושאים את שמו, אבל לבסוף השתכנע. ולא זו בלבד: הוא הצטרף להנהלת הקמפוס, ואבא שלי אף הצטרף להנהלת הקרן שלו.

כי כשעושים את מה שהרבי רוצה, לא מפסידים.

משמירת שבת
לבית נאמן בישראל

הת׳ שמואל שי׳ אלטאבי
ניס, צרפת

בקהילתנו בניס ישנו זוג, יונתן ואורה, שהחלו להתקרב ליהדות ולהגיע בקביעות לבית הכנסת מדי שבת. יונתן עובד כצלם, ועיקר עבודתו והצלחתו היו דווקא בשבתות. למרות זאת, עם הזמן החליט לשמור שבת ולהפסיק לעבוד ביום זה. למרבה הפלא, דווקא באותה שנה שבה החל לשמור שבת, הכנסותיו גדלו פי שלושה לעומת השנים הקודמות.

באחת השבתות, כשאורה לא רצתה לבשל, החליטו בני הזוג להשתתף בסעודת שבת קהילתית בעיר. הם התיישבו בשולחן שבו ישבו בעיקר אנשים מבוגרים, מלבד צעירה אחת בשם ג׳ואנה. במהלך הסעודה התפתחה שיחה בין אורה לג׳ואנה, והשתיים התיידדו והמשיכו לשמור על קשר גם לאחר מכן.

באחת משיחותיהן סיפרה ג׳ואנה לאורה על דודתה, ורוניק, אישה הרחוקה מאוד מחיי תורה ומצוות, שנקלעה למצב קשה עם בתה אליזה. אליזה למדה בבית ספר שבו היו תלמידים ערבים רבים, ובהשפעת הסביבה החלה להתעניין באסלאם, עד שהביעה רצון להתאסלם. אמה הייתה מודאגת מאוד ולא ידעה כיצד להתמודד עם המצב.

אורה המליצה לג׳ואנה שדודתה תפנה לשליח הרבי בניס, אבי, הרב מנחם אלטאבי. ואכן, ורוניק יצרה עמו קשר, ונקבעה פגישה ליום שלפני פורים.

בפגישה התברר עד כמה ורוניק ואליזה רחוקות מהיכרות עם היהדות. אולם כבר כשהחל אבי להסביר להן על התורה והמצוות, הן גילו עניין רב, הקשיבו ברצינות לכל דבר והביעו רצון להמשיך ללמוד ולהכיר את היהדות.

בהמשך נפגשו גם עם אמי, השליחה מרת ברכה אלטאבי. החום והאהבה שהעניקה להן פתחו את ליבן. אמי נתנה להן ספרונים על ברכות ועל יסודות היהדות, והזמינה את אליזה להשתתף בשיעוריה השבועיים. בשבת שלאחר מכן הגיעה אליזה להתארח בביתנו, ומאז החלה להגיע אלינו כמעט בכל שבת, עד שנעשתה ממש חלק בלתי נפרד ממשפחתנו.

בהדרגה החלו אליזה ואמה לקבל על עצמן עוד ועוד מצוות, לעיתים אפילו לפני שהבינו את משמעותן לעומק. הן התחילו לשמור שבת, להקפיד על

כשרות ועל צניעות, ואף הכשירו את המטבח בביתן. אליזה הייתה צועדת מדי שבת במשך שעה שלמה מביתה לבית הכנסת, כדי לשמור שבת ולהשתתף בתפילות ובסעודות. במהלך ההתקרבות ליהדות הכירו השתיים, באמצעות השלוחים, גם את הרבי. ורוניק נקשרה אליו מיד, אך לאליזה עדיין היו שאלות רבות: מדוע הרבי מיוחד כל כך? מדוע כולם אוהבים אותו? ומהי בעצם המשמעות של רבי?

בהדרכת השלוחים החלה אליזה לכתוב לרבי ולפתוח באיגרות קודש. בכל פעם מצאה תשובות מפורטות לשאלותיה, אך עדיין הרגישה שאינה מבינה באמת מהו רבי.

לאחר שהשתתפה בסמינר בן שבועיים, שהיה מלא בלימודי יהדות, הציעה לה אמי לנסוע לרבי. השלוחה ואליזה נסעו יחד לניו יורק, ואליזה הגיעה לאוהל הקדוש.

במכתבה לרבי כתבה אליזה שהיא מעוניינת ללמוד בסמינר מכון חנה בניו יורק. לאחר מכן, נתקלה במכתב של הרבי לאישה שביקשה לעבור ניתוח בניו יורק. הרבי השיב לאישה שעדיף שתעבור את הניתוח במקום מגוריה, בין היתר בשל נוחות השפה והסביבה המוכרת. אליזה ראתה בכך רמז עבורה, והחליטה ללמוד בסמינר בית רבקה בפריז, הקרוב יותר לביתה. גם אמה, ורוניק, העדיפה שתלמד במקום קרוב.

אלא שיום לפני שהייתה אמורה להירשם לסמינר בית רבקה, החלו להתעורר בה חששות, והיא נכנסה ללחץ גדול. באותו זמן השתתפה בסמינר קיץ הנ"ל. באחד הימים הרגישה לפתע שלא בטוב והלכה לנוח. תוך כדי השינה חלמה חלום שלא תשכח לעולם.

בחלומה החלה לשאול את עצמה אם ההחלטה ללכת לסמינר אכן נכונה עבורה. לפתע ראתה את הרבי, כשפניו מאירות, והוא אמר לה:

"תסעי רחוק מהבית ותעשי ניקיון בראש, וזה יעשה לך טוב".

כשהתעוררה, הרגישה שקיבלה את התשובה שחיפשה. היא הבינה שהדבר הנכון בעבורה זה ללכת לסמינר בית רבקה שרחוק מהבית ביחס לניס, ובעיקר החלה להבין עד כמה הרבי משמעותי בחייה.

ואכן, אליזה נכנסה לסמינר, התחזקה מאוד בתורה ובמצוות, והקשר שלה לרבי הלך והעמיק. עם הזמן נעשתה לחסידה של הרבי, והחלה לרצות בעצמה לעשות את מה שעושים השלוחים: להאיר את סביבתה, לעזור ליהודים אחרים ולקרב אותם ליהדות.

התחזקותה הייתה כה משמעותית, עד שכשהתארחה אצלנו בחג הפסח באותה שנה, היא הקפידה שלא לאכול שמן, כפי שלימדו אותה בסמינר, אף שאצלנו נוהגים לאכול שמן בפסח.

ארבעה חודשים לאחר שסיימה את לימודיה בסמינר, הכירה אליזה בחור חסידי ממשפחה חסידית. לאחרונה זכו השניים להקים בית נאמן בישראל, כאשר אבי, הרב מנחם אלטאבי, ערך את חופתם בארץ ישראל.

אך בכך לא הסתיים הסיפור.

גם ג'ואנה, אותה צעירה שישבה בשולחן בסעודת השבת, ושבזכות השיחה עמה החלה כל התקרבותה של אליזה, זכתה לראות שינוי גדול בביתה. בתה דליה, שלמדה עד אז בבית ספר לא יהודי, עברה לבית ספר יהודי, והיא ממשיכה להתקדם בדרך התורה והמצוות.

כשמתבוננים בכל השתלשלות המאורעות, רואים שרשרת מופלאה של השגחה פרטית: יונתן החליט לשמור שבת במסירות נפש, ובעקבות כך הגיע עם אשתו לסעודת שבת שבה הכירה את ג'ואנה. שיחה אחת בין השתיים הובילה את ורוניק ואליזה אל השלוחים, ומשם החלה דרך חדשה ששינתה את חייהן, עד להקמת בית חסידי בישראל.

הכול התחיל בהחלטה אחת של יהודי לשמור שבת.

התוצאה של שיעור לאדם אחד

הת' שלום שי' קמיסר
אמסטרדם, הולנד

מדי שבוע מקיים אבי שיעור תורה לבני הקהילה. באחד השבועות החליט לערוך שיעור מיוחד, וציפה להשתתפותם של ארבעה אנשים. אלא שכשהגיע מועד השיעור, התברר שהגיע אדם אחד בלבד. אבי התאכזב מאוד, אך למרות האכזבה החליט לקיים את השיעור כרגיל, גם עבור אדם אחד.
אותו יהודי התמודד באותה תקופה עם קשיים רבים בחייו. במהלך השיחה ביניהם הציע לו אבי להתחיל להניח תפילין מדי יום. ההצעה נגעה לליבו, והוא קיבל אותה בהתרגשות. מאותו יום החל להניח תפילין בכל בוקר. עם הזמן המשיך להתחזק ביהדות, החל להגיע בקביעות לבית הכנסת מדי שבת, ולאחרונה אף זכה להינשא כדת משה וישראל. כל השינוי הזה התחיל באותו שיעור, שאליו הגיע אדם אחד בלבד.

לפעמים שליח מתכונן לשיעור ומצפה לראות בו כמה שיותר משתתפים, וכשמגיע רק אדם אחד, הוא עלול להרגיש אכזבה. אבל לא תמיד אנחנו יודעים מה הקב"ה מתכנן. דווקא השיעור שנראה בתחילה כאכזבה התברר כנקודת מפנה בחייו של יהודי, שהחל להניח תפילין בכל יום, להתקרב לתורה ולמצוות ולבנות בית יהודי. לפעמים שיעור שנועד לארבעה אנשים מתקיים עבור אדם אחד, ודווקא אותו אדם הוא הסיבה שבגללה היה כדאי לקיים את השיעור כולו.

נס של הרגע האחרון

הת׳ אלחנן שי׳ פעווזנער
שליח ברובע 20, פאריז, צרפת

מדי פעם אני עוזר לאנשים בבניית סוכות לקראת החג. בשנה שעברה פנה אליי אחד האנשים שכבר הכרתי, וביקש שאבנה לו סוכה. הוא הוסיף שיש לו חבר שגם הוא מעוניין שאבנה לו סוכה. הסכמתי, וקבענו את הפרטים. מכיוון שמדובר היה בשתי סוכות, תכננתי להגיע עם חבר שיעזור לי בעבודה.

באותו בוקר חיכיתי לחבר שלי כדי שנוכל לצאת, הזמן עבר, וכשהיינו כבר אמורים לצאת הוא הודיע לי שבסופו של דבר לא יוכל להגיע. שתי הסוכות היו ב׳פורט מאיו׳, בצד השני של פאריז, ונשארתי בלי עזרה, כשנותרו רק ארבע או חמש שעות עד כניסת החג. התחלתי לחפש מישהו שיוכל להצטרף אליי, התקשרתי לכמה אנשים ושלחתי הודעות. אחרי כשעה של חיפושים מצאתי בחור שהסכים לעזור, ויצאנו לדרך.

כשהגענו, ניגשנו מיד לעבודה. בנינו את הסוכה הראשונה ועברנו לשנייה, אך הזמן כבר היה דחוק מאוד. כשהתחלנו בבניית הסוכה השנייה הסתכלתי על השעון וראיתי שנותרה שעה אחת בלבד עד כניסת החג. ניסינו להתקדם במהירות ולהספיק כמה שיותר, אבל בשלב מסוים הבנו שאין ברירה אלא להפסיק ולצאת לדרך.

הבעיה הייתה שבאותה שעה היו פקקים כבדים בכל רחבי פאריז. הכבישים היו עמוסים מאוד, ונסיעה שבדרך כלל אורכת כשעה נראתה בלתי אפשרית. הסתכלתי שוב על השעון וראיתי שנותרו שלושים דקות בלבד עד כניסת החג, כשאני עדיין בפורט מאיו, במרחק גדול מאוד מהבית.

בשלב הזה כבר לא הצלחתי להחזיק מעמד והתחלתי לבכות. זו הייתה הפעם הראשונה שנקלעתי למצב שבו היה חשש ממשי שלא אספיק להגיע הביתה לפני כניסת החג. האדם שהיה איתי ראה את מצבי, לקח את הטלפון שלי והתקשר לאבא שלי. כשאבא שלי קיבל שיחה מהטלפון שלי ושמע אדם אחר מדבר איתו, רגע לפני כניסת החג, הוא נבהל מאוד. לאחר שהבין מה קרה וכמה אני רחוק מהבית, ניסינו למצוא פתרון. עלתה אפשרות שאמשיך ברגל, אבל המרחק היה גדול מדי.

ואז עלה רעיון להזמין מונית אופנוע, שתוכל לעבור בין הפקקים ולהביא אותי הביתה במהירות. אלא שמוניות אופנוע צריך בדרך כלל להזמין מראש, ובאותו רגע לא היה לנו שום אופנוע זמין. ואז התברר שכמה ימים קודם לכן, אותו אדם שהיה איתי נסע במונית אופנוע ובמקרה פגש את המנהל של חברת מוניות האופנועים. בעקבות אותה פגישה נשאר אצלו מספר הטלפון של המנהל. הוא התקשר אליו מיד, ובתוך עשר דקות בלבד הצליח לארגן לי אופנוע.

עליתי על האופנוע ויצאנו לדרך. המרחק עד הבית היה כ-15 קילומטרים, כמעט מקצה אחד של פאריז לקצה השני. בשעות העומס נסיעה כזאת יכולה להימשך שעה, ולפעמים אפילו שעה וחצי. במשך כל הדרך הסתכלתי שוב ושוב על השעון, בתקווה שאספיק להגיע לפני כניסת החג. להפתעתי, בתוך 18 דקות בלבד עברנו כמעט את כל המרחק והגענו סמוך לבית.

כשהיינו במרחק של כשתי דקות נסיעה מהבית, הנהג אמר לי: "תירגע, נשארו לנו רק שתי דקות. אני כבר מוריד אותך ממש ליד הבית". אלא שבדיוק באותו רגע נכנס החג. אמרתי לו שאני חייב לרדת מיד. הנהג לא הבין מדוע אני מתעקש לרדת כשנותרו רק שתי דקות נסיעה, וניסה לשכנע אותי שייקח אותי עד הבית. הסברתי לו שהחג כבר נכנס ואסור לי להמשיך לנסוע. הוא היה מופתע מאוד מההתעקשות שלי, אבל לבסוף עצר והוריד אותי.

משם המשכתי בריצה לכיוון הבית, כשאני עדיין לבוש בבגדי העבודה, מלאים בצבע מבניית הסוכות... אחרי כארבע דקות של ריצה הגעתי הביתה, דקות ספורות לאחר כניסת החג.

בתור שלוחים של הרבי, התפקיד שלנו הוא להשפיע על הסביבה. לפעמים ההשפעה הזאת אינה באה דווקא מתוך דברים שאומרים או פעולות שמתכננים מראש, אלא מתוך ההתנהגות שלנו במצבים שונים. גם במצב כזה, כשכל מה שרציתי היה להגיע הביתה, יצא שאותו אדם ראה עד כמה חשובה לי שמירת החג, והדבר עשה עליו רושם.

מיכלא דמהימנותא

הת׳ שנ״ז שי׳ רייכמאן
שליח באנטווערפען, בלגיה

בנו של אחד הרבנים המפורסמים בארץ ישראל ירד, ר״ל, מהדרך, והגיע להתגורר באחד המקומות בבלגיה, שם חי עם אשה גויה.

יום אחד התקשר אלינו אחיו ושאל אם נוכל להביא לו מצות לקראת חג הפסח. הוא הסביר שאם אחיו יידע שהמצות מגיעות מהבית, הוא לא יסכים לקבל אותן, ולכן ביקש שנביא לו את המצות בעצמנו.

הלכנו אליו, וכשהגענו הוא הכניס אותנו דרך דלת צדדית, כדי שאשתו הגויה לא תראה שהגענו. מסרנו לו את המצות, וכך המשכנו לעשות במשך כמה שנים.

באחת השנים התקשרנו אליו שוב, כרגיל, כדי לשאול אם הוא מעוניין לקבל מצות לפסח. אלא שהפעם הוא הפתיע אותנו בתשובה אחרת לגמרי. הוא סיפר לנו שאותן מצות שקיבל במשך השנים גרמו לו בסופו של דבר לעלות לארץ ישראל. גם אשתו עברה גיור, וכיום הוא בעצמו מארגן ליל סדר ציבורי.

כך התברר שאותן מצות שהבאנו לו מדי שנה, מבלי לדעת איזו השפעה תהיה להן, היו בסופו של דבר מה שהביא אותו לחזור לחיי תורה ומצוות, עד שכיום הוא בעצמו עוסק בקירוב יהודים אחרים.

ה ו ס פ ה :

גם בפינה רחוקה הרבי רואה!

בחודש תשרי תשמ"ה הגיע הילד יוסי וולף, בן שתים עשרה מנחלת הר חב"ד שבקריית מלאכי, לראשונה בחייו לחצר הרבי. הוא ציפה לחודש מיוחד, אך כשהגיע ל־770 התברר לו שקשה מאוד למצוא מקום שממנו יוכל לראות את הרבי. גם את השיחות התקשה להבין, מכיוון שעדיין לא ידע אידיש היטב.

כך עבר עליו חודש תשרי. הוא השתתף בתפילות, בהתוועדויות ובאירועי החודש, אך הרגיש שאינו מצליח להתחבר כראוי למתרחש. ככל שהתקרב מועד חזרתו לארץ ישראל, גברה אצלו תחושת ההחמצה. הוא שאל את עצמו אם בכלל הייתה משמעות לנסיעתו, ואם הרבי הבחין בו במשך כל החודש.

בשבת פרשת נח, ב׳ דראש חודש מרחשון, יום לפני חזרתו לארץ, השתתף יוסי בהתוועדות של הרבי. מכיוון שלא הצליח למצוא מקום טוב, טיפס אל השורה העליונה של ה"פירמידה" שבקצה 770, סמוך לפינה שבה נפגשו הקיר המערבי ועזרת הנשים. היה זה המקום הרחוק ביותר מבימת ההתוועדות.

ההתוועדות התנהלה כרגיל. הרבי אמר שיחות, ובין השיחות ניגנו החסידים. יוסי עמד בפינתו, כמעט שלא הצליח לראות את הרבי, ואף לא שמע היטב את השיחות. הוא הרגיש שכל החודש עבר עליו מבלי שזכה להיות קרוב לרבי כפי שקיווה.

לפתע, באמצע אחד הניגונים, משך בחור צרפתי שעמד לידו בבגדו וביקש שיסתכל לעבר הרבי. יוסי לא הגיב. כעבור כמה שניות משך בו הבחור שוב, והפעם אמר לו בהתרגשות שהרבי מסמן אליו.

יוסי הביט לעבר בימת ההתוועדות, ולתדהמתו ראה שהרבי מביט ישירות אליו. הרבי קירב את שתי כפות ידיו זו לזו בצורת חץ, והפנה אותן לעבר הפינה הרחוקה שבה עמד יוסי, כדי להבהיר שהתנועה מכוונת דווקא אליו.

כאשר הבחין הרבי שיוסי הבין שהסימון מיועד אליו, חייך לעברו חיוך רחב וסימן לו לומר "לחיים"!

באותו רגע השתנתה כל הרגשתו של יוסי. במשך חודש שלם חשב שהרבי כלל אינו מבחין בו, והנה, מתוך אלפי האנשים שמילאו את 770, הרבי ראה אותו דווקא בפינה הרחוקה ביותר. הוא הבין שגם כאשר לא הרגיש קרוב לרבי, הרבי ראה אותו והיה עמו.

מוקדש לחיזוק ההתקשרות
לנשיא דורנו, המשלח
כ"ק אדמו"ר
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע